

Αγγελική Βασιλάκη
Ιωάννα Δημητριάδου
Έλλη Καϊδαντζή
Αλέξης Κωνσταντόπουλος
Βασιλική Παναγιωτέλη
Δέσποινα Πατρωνά
Ευαγγελία Σούλη
Παρασκευή Ξηρακιά

Η Ζαχαρούπολη



εικονογράφηση:
Έφη Μαυρογιάννη



Μαυρογιάννη
Έφη

Αγγελική Βασιλάκη, Ιωάννα Δημητριάδου, Έλλη Καϊδαντζή,
Αλέξης Κωνσταντόπουλος, Βασιλική Παναγιωτέλη, Δέσποινα Πατρωνά,
Ευαγγελία Σούλη, Παρασκευή Ξηρακιά

Η ΖΑΧΑΡΟΥΠΟΛΗ

Εικονογράφηση:
Έφη Μαυρογιάννη



Αγγελική Βασιλάκη, Ιωάννα Δημητριάδου, Έλλη Καϊδαντζή, Αλέξης Κωνσταντόπουλος, Βασιλική Παναγιωτέλη, Δέσποινα Πατρωνά, Ευαγγελία Σούλη, Παρασκευή Ξηρακιά, Η Ζαχαρούπολη
ISBN: 978-618-5147-63-1
Σεπτέμβριος 2015

Εικονογράφηση:
Έφη Μαυρογιάννη,
Mavrogianniefi@hotmail.com

Επιμέλεια κειμένου, Διορθώσεις:
Κυριακή Σαλβερίδου,
kyriaki.salveridou@gmail.com

Σελιδοποίηση:
Ηρακλής Λαμπαδαρίου,
www.lampadariou.eu

Εκδόσεις Σαΐτα
Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα
Τ.: 2510 831856
Κ.: 6977 070729
e-mail: info@saitapublications.gr
website: www.saitapublications.gr



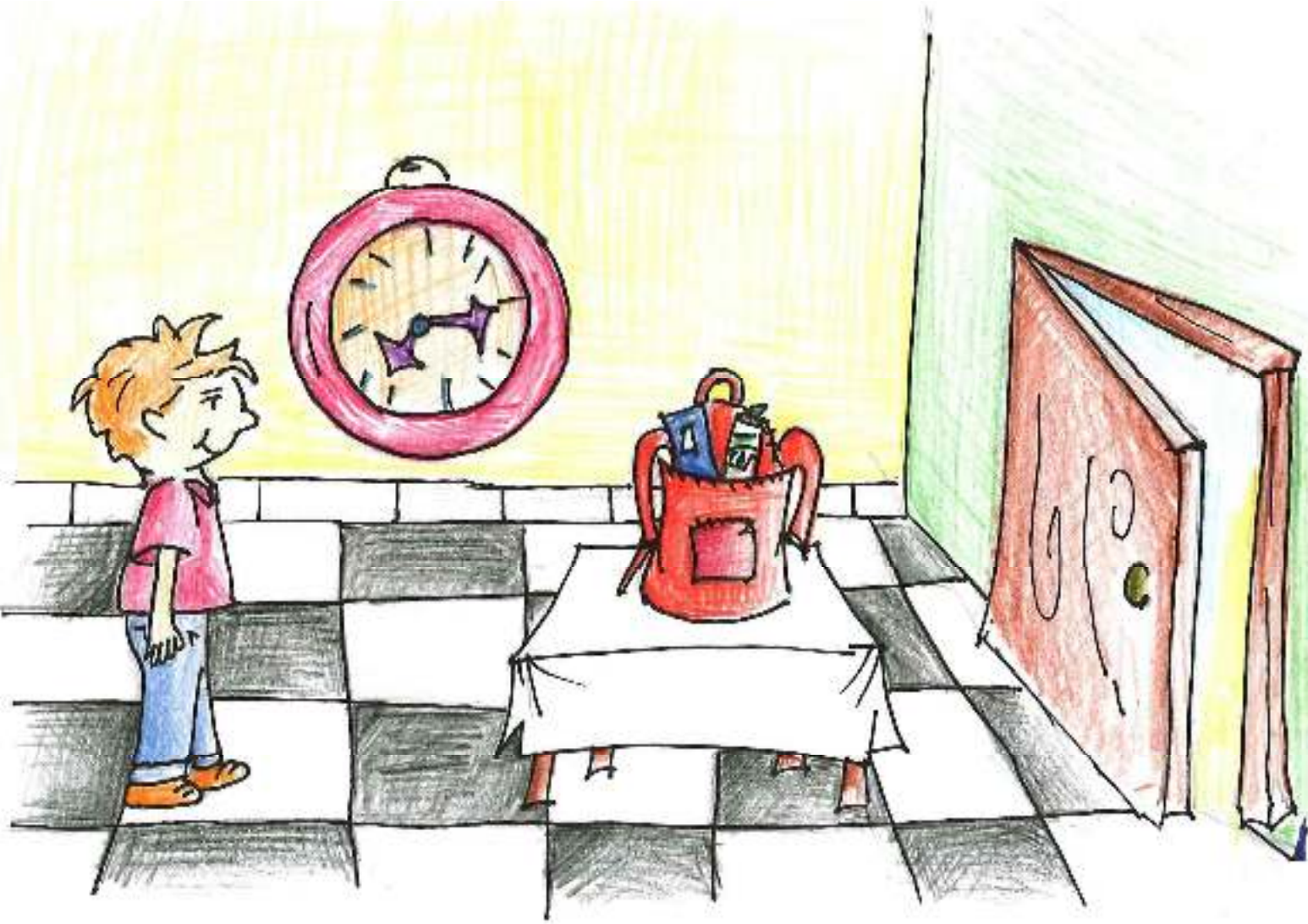
Άδεια Creative Commons
Αναφορά Δημιουργού - Μη εμπορική χρήση
Όχι Παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

Με τη σύμφωνη γνώμη των συγγραφέων και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό. Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:
<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

Αφιερώνουμε με πολλή πολλή αγάπη αυτό το παραμύθι
στους μαθητές της Δ' τάξης του 1^{ου} Δημοτικού Σχολείου Τριλόφου (2014-15),
στους μαθητές της Ε' και Στ' τάξης του 1^{ου} Δημοτικού Σχολείου Βαρθολομίου,
στους μαθητές της Β' τάξης του 11^{ου} Δημοτικού Σχολείου Χίου και στους μαθητές της Ε'
τάξης του 1^{ου} Δημοτικού Σχολείου Σκιάθου, χωρίς την έμπνευση και βοήθεια των οποίων το
παραμύθι αυτό δεν είχε πάρει σάρκα και οστά!

Επίσης οφείλουμε να ευχαριστήσουμε την εκπαιδευτικό Καζαρά Ελένη, για την πολύτιμη
συμπαράσταση και βοήθειά της. Ιδιαίτερες ευχαριστίες οφείλουμε στην εικαστικό Έφη
Μαυρογιάννη, για την υπέροχη εικονογράφηση.

Όλη τη νύχτα έπεφτε πολύ νερό. Το πρωί ήταν όλα φρεσκοβλυμένα από τη βροχή. Ο μικρός Μικόλας ανησυχούσε για την πρώτη μέρα στο σχολείο. Είχε ήδη ετοιμάσει την κόκκινη αστραφτερή τσάντα του. Γάλα, νερό, χαρτομάντηλα, κρουασάν, κασετίνα, βιβλία ήταν όλα μέσα. Σε ετοιμότητα. Ένα πράγμα τον ανησυχούσε, αν θα γινόταν δεκτός από τους συμμαθητές του. Οχτώ και πέντε ξεκίνησε για το σχολείο.





Όλα γύρω του φαίνονταν χαρούμενα. Λουλούδια ανθισμένα, ευωδιαστές μυρωδιές ξεχύνονταν από τις κουζίνες των σπιτιών. Όλα οδηγούσαν στο σχολείο. Ο μικρός Νικόλας όσο γρήγορα μπορούσε στο σχολείο όλο και πιο πολύ αισθανόταν να χτυπά η καρδιά του.



Άκουγε συνέχεια τα λόγια της μητέρας του «Θα είναι υπέροχα εκεί που θα πας στο νέο σου σχολείο. Θα περάσεις τέλεια!»

- Τι θέλετε εσείς εδώ; ρώτησε ο επιστάτης του σχολείου.
- ...Εμμ..είμαι ο νέος μαθητής...
- Μα εσύ τι δουλειά έχεις στο σχολείο; Ούτε πατερίτσες έχεις ούτε αμαξίδιο!
- Το γνωρίζω κύριε. Έτσι γεννήθηκα ...περπατώ, τρέχω, παίζω χωρίς πατερίτσες... χωρίς αμαξίδιο...



Το προαύλιο ήταν γεμάτο παιδιά που έπαιζαν. Άλλα έκαναν αγώνες με τ' αμαξιδιά τους, κάνοντας επιδέξιους ελιγμούς, άλλα έκαναν κουτσό, ενώ άλλα απλώς συζητούσαν σε διάφορα σημεία. Ο μικρός Νικόλας άφησε πίσω του την εξώπορτα και κινήθηκε στο προαύλιο. Ένα αεράκι του θύμισε τα λόγια της μητέρας του: «Θα είναι υπέροχα εκεί που θα πας στο νέο σου σχολείο. Θα περάσεις τέλεια».

Και τότε γιατί ένωσε ξαφνικά τα βλέμματα όλων των παιδιών πάνω του περίεργα; Είχαν σταματήσει το παιχνίδι τους και τον παρατηρούσαν καθώς προχωρούσε στην τσιμεντένια αυλή. Είδε παιδιά να κρυφογελούν και άλλα να τον δείχνουν με το δάχτυλο. Ο μικρός Νικόλας άφησε τη σάκα του σε μια άκρη και γησίασε δειλά δειλά μια παρέα παιδιών που έπαιζαν μπάσκετ.

- Μπορώ να παίξω μαζί σας; τα ρώτησε.

- Μα πώς θα παίξεις εσύ μαζί μας χωρίς αμαξιτίδιο; Πήγαινε να παίξεις με τα παιδιά που παίζουν ποδόσφαιρο.

Με δισταγμό γησίασε την παρέα που έπαιζε ποδόσφαιρό και ρώτησε αν μπορούσε να παίξει μαζί τους.

-Μα πώς θα παίξεις αφού τα χέρια σου δεν είναι ανάπηρα, όπως τα δικά μας, και στο ποδόσφαιρο εμείς παίζουμε μόνο με τα πόδια μας.

-Μα μπορώ να παίξω χωρίς να χρησιμοποιώ τα χέρια μου!





Το κουδούνι χτύπησε ξαφνικά και τα παιδιά συγκεντρώθηκαν σ' ένα σημείο για το καλωσόρισμα του διευθυντή. Όλα τα παιδιά παρατάχτηκαν σε γραμμές με τα αμαξίδια και τις πατερίτσες τους, όταν βγήκε ο διευθυντής καθισμένος στο δικό του αμαξίδιο. Μόνο ο μικρός Νικόλας έμεινε μετέωρος χωρίς να ξέρει που να σταθεί.

- Καλημέρα παιδιά, ακούστηκε ο διευθυντής. Από σήμερα θα έχουμε μαζί μας έναν καινούριο μαθητή, τον Νικόλα. Ο Νικόλας δεν είναι από την Ζαχαρούπολη και δεν έχει καμία κινητική αναπηρία.

Μετά το καλωσόρισμα του μικρού Νικόλα, όλα τα παιδιά ξεκίνησαν για τις τάξεις τους. Η δική του τάξη ήταν στη δεξιά πλευρά του κτιρίου. Φτάνοντας εκεί στάθηκε στην άκρη, παρατηρώντας τους συμμαθητές του που οδηγούσαν τα αμαξίδια τους στις ειδικές ράμπες με τα κάγκελα που υπήρχαν και στις δύο πλευρές για να μπορούν ν' ανεβοκατεβαίνουν εύκολα, κατά την είσοδο και την έξοδο τους από την τάξη. Μπήκε τελευταίος και όλοι είχαν πάρει τη θέση τους στα θρανία. Τα θρανία δεν ήταν όλα ακριβώς ίδια. Σ' εκείνα που καθόντουσαν τα παιδιά με τα αμαξίδια δεν υπήρχαν καρέκλες. Αντιθέτως, στα υπόλοιπα που κάθονταν τα παιδιά με τις πατερίτσες,

υπήρχαν. Για άλλη μια φορά ένωσε τα βλέμματα των παιδιών πάνω του.

Όμως το δικό του βλέμμα είχε σταματήσει πάνω στη δασκάλα, που στεκόταν στην άκρη της αίθουσας. Χαμογελούσε και περίμενε υπομονετικά να τακτοποιηθούν όλοι για να ξεκινήσουν το μάθημά τους.

Αυτό που τώρα παρατήρησε, ήταν, πως η δασκάλα της τάξης δεν καθόταν σε αμαξιδίο, ούτε κρατούσε πατερίτσες. Ήταν ακριβώς όπως εκείνος. Τότε θυμήθηκε τα λόγια του επιστάτη του σχολείου, που τον είχε ρωτήσει νωρίτερα τι δουλειά είχε στο σχολείο, καθώς δεν είχε ούτε πατερίτσες, ούτε αμαξιδίο. Τι είχε λοιπόν να πει ο επιστάτης για τη δασκάλα τους;

Έμεινε για λίγο ακίνητος. Έπειτα προχώρησε σ' ένα από τα θρανία που υπήρχαν καρέκλες και ρώτησε το αγόρι που καθόταν εκεί:

- Μπορώ να καθίσω μαζί σου;
- Φυσικά, απάντησε εκείνο.

Ο μικρός Νικόλας κάθισε γέρνοντας προς το μέρος του και του ψιθύρισε:

- Είμαι ο Νικόλας, εσένα πως σε λένε;
- Με λένε Λεωνίδα, του απάντησε. Κάνε όμως ησυχία τώρα γιατί αρχίζει το μάθημα.

Η δασκάλα ακούγοντας την απόλυτη ησυχία είπε με την πιο γλυκιά φωνή της:

-Καλημέρα παιδιά, ας καλωσορίσουμε όλοι τον καινούριο μας συμμαθητή με ένα χειροκρότημα, λέγοντας δυνατά τα ονόματά μας.

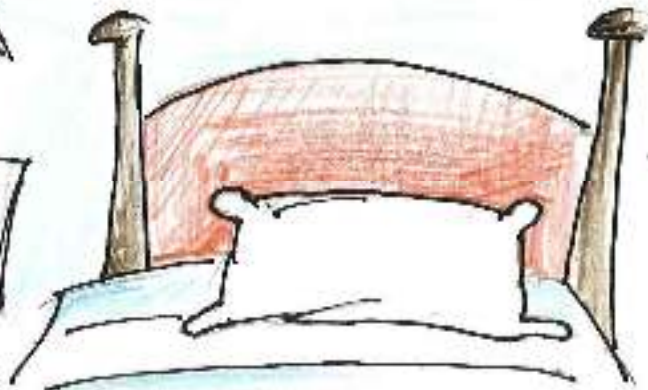
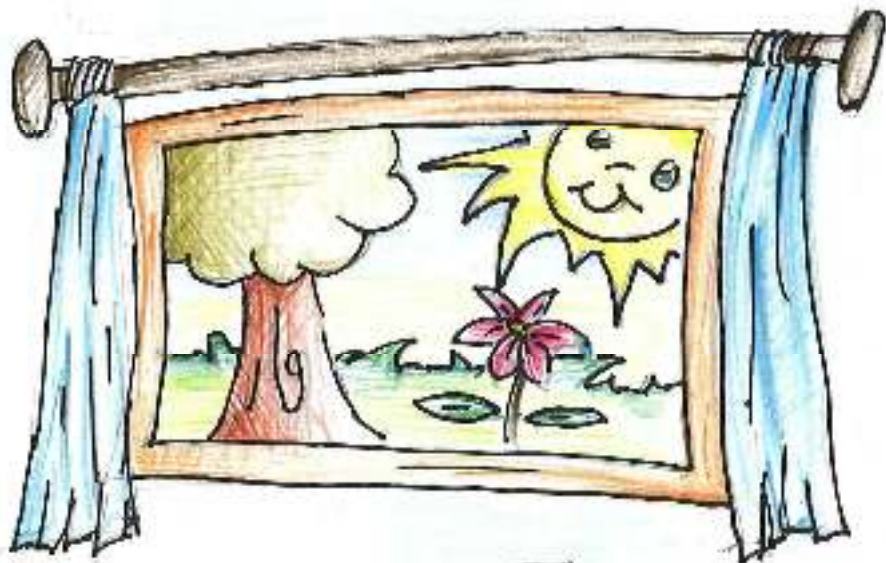
Το χειροκρότημα των συμμαθητών του, τον έκανε να χαμογελάσει ντροπαλά.

- ΜΕ ΛΕΝΕ Γρηγόρη.
- ΜΕ ΛΕΝΕ Μαρία.
- ΜΕ ΛΕΝΕ Κωνσταντίνο.
- ΜΕ ΛΕΝΕ Ελένη.

Ένα ένα τα παιδιά φώναζαν τα ονόματά τους και τον χαιρετούσαν.



Το φως του ζεστού ήλιου, που έμπαινε από το παράθυρο, τον έβγαλε από τις σκέψεις του. Άνοιξε τα μάτια και χαμογέλασε, γυρνώντας το κεφάλι και κοιτώντας με τρυφερότητα το όμορφο κορίτσι, που χρόνια τώρα είναι η σύντροφος του στις χαρές και τις λύπες.



- Αχ, Ελένη πόσα χρόνια πέρασαν από κείνη την πρώτη μέρα στο σχολείο, θυμάσαι;
- Πως δε θυμάμαι αγάπη μου; Μπήκες μέσα στην τάξη και κοιτούσες σα χαμένος μην ξέροντας τι να κάνεις...
- Μα σας είδα όλους εκεί και ένιωθα τόσο διαφορετικός. Εγώ έχω τα δύο μου πόδια και στο σχολείο εκτός από την δασκάλα δεν ήταν άλλος σαν κι εμένα. Δεν ήξερα πώς να φερθώ, πώς να κάνω φίλους. Θα με αποδεχόσασταν; Σας έβλεπα να κάνετε όλα τα πράγματα που έκανα εγώ, χωρίς να σας προβληματίζει που κάποιοι καθόσασταν σε αναπηρικά αμαξίδια και είχατε πατερίτσες...
- Μα τι σημασία έχουν τα πόδια γλυκέ μου; Εγώ στα μάτια σου είδα ένα αστέρι, μία λάμψη που με οδήγησε στην καλοσύνη της ψυχής σου. Αυτό που έχει σημασία είναι το ότι στέκεσαι συμπαραστάτης σε όποια

απόφαση πάρω. Όταν αποφάσισα να σπουδάσω στην ιατρική και μετά που αποφάσισα να δουλέψω, με υποστήριξες. Δεν με άφησες να απογοητευτώ ούτε στιγμή!

- Έχεις δίκιο Ελένη μου, κι εσύ μου στάθηκες σε όλα και με βοήθησες να γίνω καλύτερος στη δουλειά μου, να καταλάβω την ψυχολογία και τις ανάγκες των παιδιών με κινητικές δυσκολίες. Να γίνω καλύτερος δάσκαλος. Όλοι οι άνθρωποι έχουν δικαίωμα να ονειρεύονται, να βάζουν στόχους και να παλεύουν για την επίτευξη τους.

Έτσι λοιπόν το αγαπημένο ζευγάρι, αφού θυμήθηκε την πρώτη του συνάντηση, κατάλαβε ότι η διαφορετικότητα δεν θα πρέπει να μας εμποδίζει από το να γίνουμε ευτυχισμένοι και πετυχημένοι.



Η Ζαχαρούπολη θα είναι για πάντα ο δικός τους παράδεισος. Το μέρος όπου συναντήθηκαν, αγαπήθηκαν, κατάλαβαν και σεβάστηκαν ο ένας τον άλλο. Όπου κι αν η ζωή τους πάει, πάντα θα γυρνάνε στη Ζαχαρούπολη. Εκεί, όπου οι ευκαιρίες υπάρχουν και τα όνειρα γίνονται πραγματικότητα...

Εσείς; Έχετε βρει τη δική σας Ζαχαρούπολη;

Η **Αγγελική Βασιλάκη** γεννήθηκε στη Χίο το 1988. Έκανε τις προπτυχιακές και μεταπτυχιακές της σπουδές με υποτροφία από το ΙΚΥ (Ιδρυμα Κρατικών Υποτροφιών) στο Παιδαγωγικό Τμήμα Ειδικής Αγωγής στον Βόλο. Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα αφορούν κυρίως τα άτομα με Μαθησιακές Δυσκολίες - Δυσλεξία. Τα τελευταία 5 χρόνια εργάζεται ως αναπληρώτρια δασκάλα σε δομές της Ειδικής Αγωγής και Εκπαίδευσης στην Ελλάδα. Αγαπάει να ταξιδεύει με αγαπημένα της πρόσωπα και να γνωρίζει νέους θλαούς και κουλτούρες.

E-mail επικοινωνίας: ange.vasilaki@gmail.com

Η Ιωάννα Δημητριάδου γεννήθηκε το 1983 στη Θεσσαλονίκη. Με πατέρα στρατιωτικό άλλαξε αρκετά σχολεία ανά την Ελλάδα και τελικά αποφοίτησε από το τμήμα Εκπαιδευτικής και Κοινωνικής Πολιτικής του Πανεπιστημίου Μακεδονίας το 2005. Είναι κάτοχος του μεταπτυχιακού τίτλου σπουδών ειδικής αγωγής του ίδιου τμήματος και κάτοχος διδακτορικού διπλώματος με άξονα την ανεξάρτητη διαβίωση των ατόμων με νοητική αναπηρία. Τα τελευταία 11 χρόνια εργάζεται σε δομές ειδικής αγωγής και εκπαίδευσης στη Βόρεια Ελλάδα. Είναι παντρεμένη και μητέρα ενός αγοριού, του Ιάσονα. Της αρέσει να περνά χρόνο με τους φίλους της και αυτοί αποτελούν την έμπνευση της...
E-mail επικοινωνίας: dimitriadouioanna@hotmail.com

Η Έλλη Καιδαντζή γεννήθηκε το 1981. Αποφοίτησε από το Τμήμα Εκπαιδευτικής και Κοινωνικής Πολιτικής του Πανεπιστημίου Μακεδονίας με κατεύθυνση «Εκπαίδευση ατόμων με ειδικές ανάγκες». Είναι κάτοχος μεταπτυχιακού Διπλώματος στην Ψυχοπαιδαγωγική παιδιών με ειδικές ανάγκες του Τμήματος Προσχολικής Αγωγής και Εκπαίδευσης του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Εργάζεται τα τελευταία 12 χρόνια σε δομές ειδικής αγωγής στον Νομό Θεσσαλονίκης (τμήματα ένταξης, παράλληλη στήριξη, κατ' οίκον διδασκαλία). Έχει συμμετάσχει κατά τους θερινούς μήνες και σε κατασκηνώσεις ατόμων με ειδικές ανάγκες ως συνοδός. Τα ενδιαφέροντά της είναι η κατασκευή χειροποίητου κοσμήματος, η γυμναστική καθώς και το πολύ πολύ διάβασμα.

E-mail επικοινωνίας: elli_kaidantzi@yahoo.gr

Ο **Αλέξης Κωνσταντόπουλος** είναι πτυχιούχος ΠΤΕΑ 2003 και κάτοχος μεταπτυχιακού τίτλου σπουδών από το Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο.

Τα ενδιαφέροντά του εστιάζονται σε ζητήματα κώφωσης και παραγωγής εκπαιδευτικού υλικού για μαθητές με ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες.

E-mail επικοινωνίας: alkonst@hotmail.com

Η Βασίλική Παναγιωτέλη γεννήθηκε στις 14/2/1967 στον Αμπελώνα Λάρισας και είναι απόφοιτος του Τμήματος Αγγλικής γλώσσας και Φιλολογίας του Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Μιλά και γράφει σε τρεις γλώσσες και είναι στην εκπαίδευση για πάνω από 25 χρόνια. Συνεργάστηκε με τον εκδοτικό οίκο Πάπυρος ως μεταφράστρια για την ελληνική έκδοση της εγκυκλοπαιδείας Papyrus - Larousse - Britanica και έχει συγγράψει οκτώ εκπαιδευτικά βιβλία για τον εκδοτικό οίκο Heinemann Publishers (μετέπειτα McMillan Publications). Την ενδιαφέρει η χρήση της τεχνολογίας μέσα στην τάξη και συμμετέχει ενεργά σε ευρωπαϊκά προγράμματα συνεργασίας σχολείων. Η δεύτερη μεγάλη της αγάπη είναι η συγγραφή και το διάβασμα. Μέχρι τώρα έχει ασχοληθεί με την ποίηση, το παραμύθι, το διήγημα και, τα τελευταία χρόνια, το μυθιστόρημα. Είναι δημιουργός του ιστότοπου vassilikipanagioteli.blogspot.gr όπου παρουσιάζει το εκπαιδευτικό και λογοτεχνικό της έργο.

E-mail επικοινωνίας: vpanagioteli@gmail.com

Η Δέσποινα Πατρωνά γεννήθηκε στις 31/1/1990 στα Γιαννιτσά του Νομού Πέλλας όπου και έζησε μέχρι το πέρας των σχολικών της χρόνων. Αποφοίτησε από το τμήμα Εκπαιδευτικής και Κοινωνικής Πολιτικής με κατεύθυνση "Εκπαίδευση ατόμων με ειδικές ανάγκες" του Πανεπιστημίου Μακεδονίας (Θεσσαλονίκη) το 2011. Εργάζεται τέσσερα χρόνια στον κλάδο της ειδικής αγωγής και συγκεκριμένα στο πρόγραμμα εξατομικευμένης εκπαιδευτικής υποστήριξης στη γενική τάξη (παράλληλη στήριξη). Αυτή τη στιγμή είναι φοιτήτρια του Πανεπιστημίου Λευκωσίας κάνοντας μεταπτυχιακό στην ειδική αγωγή. Τα ενδιαφέροντα της αφορούν βιβλία κοινωνικής και ψυχολογικής έμπνευσης αλλά και ταξίδια στην υδρόγειο. Αγαπάει την τεχνολογία, το διαδίκτυο κι επιπλέον υπήρξε διαχειρίστρια ιστοσελίδας ενημέρωσης στην οποία κατά καιρούς αρθρογραφούσε.

E-mail επικοινωνίας: despoinapat@gmail.com

Η Ευαγγελία Σούλη γεννήθηκε το 1982 στην Αθήνα, αλλά έζησε και μεγάλωσε στο νησί της Χίου, όπου και έμαθε τα πρώτα της γράμματα μέχρι την αποφοίτηση της από το Λύκειο. Σπούδασε στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Αιγαίου, στη Ρόδο (2000-2004). Έκτοτε έχει εργαστεί ως δασκάλα σε διάφορα δημοτικά σχολεία της Σάμου, Χίου και Ψαρών έχοντας αυτή τη στιγμή προϋπηρεσία 11 χρόνων. Από τις πρώτες τάξεις του δημοτικού ασχολείται με τον παραδοσιακό χορό, αλλά επίσης αγαπάει τη φωτογραφία, την ιστοριοία και το διάβασμα λογοτεχνικών βιβλίων.

Email επικοινωνίας: Evangelia_souli@hotmail.com

Η Παρασκευή Ξηρακιά γεννήθηκε στις 12/12/1985 στον Βόλο και είναι απόφοιτος του Παιδαγωγικού Τμήματος Ειδικής Αγωγής του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας. Τα τελευταία οκτώ χρόνια εργάζεται σε δομές της ειδικής αγωγής και εκπαίδευσης σε περιοχές της ηπειρωτικής και νησιωτικής Ελλάδας. Είναι ενεργό μέλος της Πανελληνίας Επιτροπής Νέων Εθελοντών Αιμοδοτών έχοντας ασκήσει διοικητικά καθήκοντα σε τοπικό Σύλλογο Εθελοντικής Αιμοδοσίας. Υπήρξε διαχειρίστρια ιστοσελίδας που αφορά εθελοντικά ζητήματα στην οποία αρθρογραφούσε τακτικά. Η δημιουργικότητα και η κοινωνική προσφορά είναι, γι' αυτήν, τρόπος ζωής. Τα ενδιαφέροντά της περιλαμβάνουν τη μουσική, το διάβασμα, την ποδηλασία και τον εθελοντισμό.

Email επικοινωνίας: voulaxir@hotmail.com



Η ιδέα για τις Εκδόσεις Σαίτα ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαίτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της αγάπης για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της δημιουργικότητας,
ο ζέφυρος της καινοτομίας,
ο σιρόκος της φαντασίας,
ο λεβάντες της επιμονής,
ο γραιγος του οράματος,
καθοδηγούν τη σαίτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε
τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Αγαπητοί αναγνώστες,

Το παραμύθι που έχετε μπροστά σας αποτελεί την πρώτη προσπάθεια των συγγραφέων. Είναι η ζωντανή απόδειξη του ότι με τη συνεργασία μπορούν να γίνουν θαύματα. Το συγκεκριμένο παραμύθι γράφτηκε με αφορμή τη συνεργασία των συγγραφέων στα πλαίσια ενός ευρωπαϊκού προγράμματος με θέμα τη διαφορετικότητα και την αναπηρία.

Πρόκειται για την ιστορία ενός αγοριού τυπικής ανάπτυξης, το οποίο, έτσι τα έφερε η ζωή, και βρέθηκε να φοιτά σε ένα σχολείο με μαθητές με αναπηρία. Περιγράφονται οι πρώτες του στιγμές στο νέο σχολείο και τα πρώτα συναισθήματα. Μέσα από τις αναμνήσεις του μας αποκαλύπτεται η πορεία της ζωής του και πώς αυτή συνδέθηκε άρρηκτα με την αναπηρία.

Ελπίζουμε να αγαπήσετε το παραμύθι μας, όπως το αγαπήσαμε κι εμείς.

Καλή ανάγνωση, λοιπόν!!!!

Συγγραφείς

Αγγελική Βασιλάκη, Ιωάννα Δημητριάδου, Έλλη Καϊδαντζή, Αλέξης Κωνσταντόπουλος, Βασιλική Παναγιωτέλη, Δέσποινα Πατρωνά, Ευαγγελία Σούλη, Παρασκευή Ξηρακιά



ISBN: 978-618-5147-63-1